

passer med det Forhold, som der for Fremtiden skulde være mellem Communalbestyrelserne og Amtmanden. Det vil fremdeles sees, at man i den nye § 14, der handler om Vigningscommissionerne, har optaget en Bestemmelse angaaende Vigningscommissairernes Valg, som der nok kunde være nogen Grund til at sætte ind i Loven, idet det er blevet Udvalget bekendt, at der i enkelte Byer har været nogen Tvivl om, hvem Retten til at vælge disse Vigningscommissairer tilkommer. Der er endelig ogsaa, som det vil sees, foreslaaet en Bestemmelse med Hensyn til Vigningen for de med Kjøbstæder forbundne Landdistricter. Der er i Lovudkastet givet særegne Regler, sigtende til at tilføre disse Landdistricter nogen Andeel i Etrykelsen af de communale Anliggender, som de have tilfælles med Kjøbstaden; men det er da forekommet Udvalget, at det vilde være, om ikke just en Nødvendighed, saa dog en rimelig Consequens af, at man nu var betænk paa, at disse Landdistricter burde have nogen Andeel i deres communale Sagers Etrykelse, at der ogsaa blev givet dem Leilighed til at faae Indflydelse paa Vigningsansættelsen, ligesaa vel som der er tilstaaet Kjøbstadsborgerne en saadan ved Valget af Vigningscommissairerne. Men hyderligere er det forekommet Udvalget, at der var en stor Opfordring til ikke at lade dette Parti være uomtalt i Lovforslaget, fordi der jo nødvendigvis i denne Henseende maa være en Overensstemmelse mellem Lovgivningen for de forskjellige Communerens Vedkommende her i Landet. Forsaavidt som den communale Lovgivning baade for Kjøbenhavn og for Landet var forbleven og fremdeles vilde komme til at blive staaende paa det Standpunkt, hvorpaa Lovgivningen betræffende Vigningsvæsenet stod paa den Tid, da Frdng. af 1837 blev givet, saa var der vistnok mindre Trang til at give særegne og nye Regler i denne nye Kjøbstadcommunallov; men, som bekendt, er dette ikke Tilfældet. Der er allerede i Loven om Kjøbenhavns Bestatningsforhold af 19de Februar 1861 § 6 givet en Regel om, hvilke Personer der skulle indbrages under Vigningen, der maa siges at indeholde en Afvigelse fra de Regler, der hidtil vare gjældende angaaende, hvilke Personer der skulde indbrages under

Vigningen. Reglen i denne Henseende maatte jo vistnok tidligere siges at være den, at en Person skulde indbrages under Vigning paa det Sted, hvor han maatte siges at have sit egentlige Hjemsted, sit egentlige Hovedopholdssted, for at benytte mig af et Ord, der er brugt i Loven af 19de Februar 1861 § 6; og forsaavidt en Person havde Ophold flere Steder, saa maatte det være Opgaven at finde, hvilket af disse Opholdssteder der skulde betragtes som hans Hovedopholdssted, og paa dette Sted blev han da at sætte i Skat efter sin hele Indtægt, eller efter Formue og Leilighed, medens han paa intet andet Sted blev skattepligtig. I den Henseende er der gjort en Forandring ved Loven af 19de Februar 1861, der, vel at mærke, ikke blot har fastholdt, at de Personer, som maatte siges at have deres Hovedopholdssted i Kjøbenhavn, skulle være skattepligtige der efter deres Indkomst, men ved Siden deraf under den Kjøbenhavnske Skattevæsen har inddraget Personer, som maa erkendes at have deres Hovedopholdssted udenfor Kjøbenhavn, naar de dog i en vis Deel af Aaret tillige have Ophold i Kjøbenhavn, og der er siden den Tid indført noget Tilsvarende for de øvrige Communerens Vedkommende i Forholdet ligeoverfor Kjøbenhavn. Det er imidlertid saa langt fra at man kan sige, at der har viist sig Tendens til at forandre denne nye Bestemmelse i den Kjøbenhavnske Indkomstskattelov, at det tværtimod har viist sig, da Sagen om en ny Lov for Kjøbenhavns Vedkommende var under Forhandling her paa Rigsdagen, at der meget snarere var Tilbøielighed til at gaae endnu videre i Fravigelsen fra de oprindelige Regler angaaende Vigningsbestatningen, og i det Udcast, som den ærebe Indenrigsminister har forelagt Rigsdagen samtidig med Lovforslaget om Kjøbstædernes communale Forhold, nemlig Lovudkastet angaaende de communale Forhold paa Landet, findes der fremdeles optaget Bestemmelser, angaaende hvilke Personer der skulle indbrages under Vigningen i Landcommunerne, der ligeledes maa siges at fjerne sig fra de Regler, der ellers fra gammel Tid gjaldt med Hensyn til denne Vigning, og forsaavidt ogsaa at fjerne sig fra de Regler, der endnu